

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. De dispositione Pœnitentis quoad dolorem, antequam absolvatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

6. Dixi, quoad substantiam, ut significarem necesse non esse, ex Sanchez. n. 16. memoriter ea callere: si quidem satis est ea, quo ad res ipsas scire: praeterim rursus, & rudibus, qui sine dubio, propter impotentiam, excusandi sunt. Sic ibidem n. 20.

§. II. De dispositione penitentis quoad dolorem antequam absolvatur.

De dispositione doloris, & propositi ante absolutionem in Penitente requisita, multa diximus in fere libro primo: quare satis pauca supersunt addenda.

8. Primum, praesumitur dolor, & propositum, quando in Confessione ipsa signa doloris apparent. Ita Delugo de pen. disp. 2. sect. 2. §. 3. Immo ipsa accusatio peccatorum serio facta, praeterim in bene moratis, est sufficiens signum doloris: multo magis, si penitens dicat se dolere. Sic Filliuc. de Sacram. Penit. in instructione lxxi. c. 2. art. 3.

9. Secundo, rudiores excitandi sunt ad dolorem: quia non satis advertere ad ejus necessitatem solent.

10. De Confessionibus praeteritis factis a Penitente, nisi clare contrarium constet; supponendum regulariter fuisse dolorem, Confessariumque recte suum munus obivisse. Ita Delugo citatus ibid.

§. III. Quam dispositio requiratur in Confessore, dum absolutionem impendit.

Hicubi de dispositione penitentis, antequam absolvens est, disputavimus, commodum locum habet & dispositio requisita in Confessario, antequam absolutionem conferat. Eum autem debere esse in statu gratiae, quando administrat Sacramentum Penitentiae testata est. Soar. Layman. Henric. Delugo alique mox c. & apud Dianam p. 6. tract. 6. ref. 53. quia reverentia tanto ministerio debita requiritur, ut illud (sicut & cetera Sacramenta, saltem a Ministro qui sit ad ea conferenda ex officio institutus) ministrari in peccato mortali sine mortali non possit. Quare peccati sibi conficius Confessarius ante, vel se conterat, vel attritus confiteatur, quam ad hoc Sacramentum ministrandum accedat. Dixi sub distinctione (vel) quia solum ante susceptionem Eucharistiae adeit praecipuum positivum praemittendi Confessionem, nam ad cetera Sacramenta suscipienda, vel ministranda sufficit, quocumque modo, atque adeo per solum contritionem, in amicitiam pristinae restitui redire. 11. Potest tamen contingere ut in peccato mortali, sine novo peccato administratur hoc Sacramentum a Confessario inadvertenter, & aliquando etiam cum advertentia. Prius contingit ex Laym. de Sac. tr. 1. c. 3. n. 11. cum quis bona fide putans, se contritionis actum elicuisse; sed verè coram Deo non elicit. Posterius, quando gravis aliqua necessitas boni spiritualis proximi id requirit: nam si Confessarius luce gratiae destitutus vocetur ad audiendam Confessionem mox morituri (idem, si vocetur ad baptizandum) nec possit, Praeposit. 3. q. 64. in 6. dub. 1. num. 34. Delugo de Sac. disp. 8. sect. 9. num. 151. ob illis temporum angustiis pressus sine magna difficultate, se recolligere, ad eliciendum actum contritionis, quo gratiae nitorem recuperet, poterit illi ministrare sine peccato Sacramentum. Ratio est, quia defectus contritionis in eo casu non imputatur malitiae Confessarii, sed tribuitur necessitati proximi, & sic, ea necessitate contentus, à peccatis quae opprimunt Confessarium, nulla injuria irrogabitur Sacramento, praeterim Sacramento ei, quod ad delenda ejusdem generis peccata à Christo Domino institutum est.

12. At enim verò quandonam urget ejusmodi obligatio status gratiae in Confessario, dum audit ne penitens

peccata, dum penitentiam ei tanquam iudex taxat, an solum eo temporis momento, quo absolutio conferenda est?

Respondeo. Licet nonnulli apud Dian. p. 7. t. de circumstant. aggr. ref. 47. Bonac. de pen. d. 5. quae. 5. sec. 2. p. 2. §. 2. disp. 1. n. 8. censcant, & dum audit, & dum penam taxat & dum penam absolvit, probabilissimum tamen est, solum dum absolvit, ex Henric. l. 3. c. 8. n. in Glossa lxxv. Delugo de Sacram. disp. 8. sect. 9. num. 58. Ratio est, quia audiens Confessionem, & penitentiam imponens, licet incipiat conficere Sacramentum, non tamen illud simpliciter, & absolute conficere censetur, donec formam absolutionis adhibeat, ut patet si audita Confessione, & in juncta penitentia, à beneficio impendendae absolutionis absteat. Ergo donec absolvat, non potest dici, quod simpliciter, & absolute irreverenter tractet Sacramentum, quia donec absolvat, Sacramentum non conficit.

Dices. Hinc sequeretur eum, qui incipit ministrare per Absolutionem, Sacramentum Baptismi, vel per Vnctiones Sacramentum Extremæ Vnctionis non peccaturum si antequam proferat formam se conterat. Respondeo: Fac, ultro hunc peccaturum, id enim querendi non est otium non est, assero, adesse in casu nostro disparitatem. Nam cum materia & forma Baptismi, & extremæ Vnctionis instituta sint simul exhibenda; iudicatur moraliter quis male tractare Sacramentum, dum ponit materiam cui ex sui institutione tam proxime adhibenda est forma, cum per positionem materiae tam vicina ipsi formae, censetur confici absolute Sacramentum. At in Sacramento Penitentiae, quod est institutum per modum Iudicii, in quo frequentissime, etiam per dies plures distat positio materiae, & impositio penitentiae, à forma, quae est sententia absolutio, nis moraliter non censetur per positionem illarum (quae ex sui institutione remote ab absolutione se habere possunt) confici Sacramentum Penitentiae, atque adeo nec ab illo Confessario peccatores irreverenter tractari. Haec disparitas solvit difficultatem, quam urget Delugo loc. cit. contra rationem numero praecedente allatam, quam sine hac nostra explanatione satis jejune dictam à Doctoribus apud Dian. loc. cit. fuisse, non possum non animadvertere.

14. Petes, quid si idem Sacerdos audiens Confessionem & taxans penitentiam, cum proposito se conterendi antequam absolvat (hoc enim proposito, hinc se debet, si advertat ad indignum animae suae statum) non valens deinde vincere difficultates: quae sese menti offerunt, contritionem tam brevi tempore quo sapissimè penitens absolutionem expectat, concipere nequeat, condemnandus necesse, de culpa mortali, si sic affectus absolvat? Respondeo sub distinctione. Nam vel hic Sacerdos bona fide, & expertus fortasse alias facilitatem se conterendi, differt adum contritionis ad illas temporis angustias, vel mala fide, temerè & imprudenter: si hoc posterius certe peccat mortaliter, saltem quando periculo absolviendi in mortali sese exposuit, quia tunc ipsi pravitati suae tribuitur contritionis defectus. Si illud prius, est iterum distinguendum. Si enim sine ullo timore molestiae penitentis, aliquid forte simulans Confessarius, potest differre absolutionem, si facere obligabitur, secus sine hesitatione absolvere potest. Ratio prioris partis distinctionis est, quia postea nulla penitentis repugnantia, sic requirit reverentia Sacramenti. Ratio posterioris est, tum quia penitens habet ius ad Absolutionem, quare si Confessarius eum absolvere nesciat gravem injuriam irrogabit, cogendo illum ad dilationem sufferendam: tum quia odiosa absque dubitatione reddetur Confessio, si penitens adverteret sese nulla sua causa sine absolutione dimitti, absolvatur ergo, &c. Sicut enim necessitas aegroti graviter periclitantis excusavit similem Confessarium modo n. 12. ita ab hac necessitate iuris penitentis, & a necessitate, qua omnes urgemur procurandi, ne molesta evadat Confessio, quod est